

Mới đây, trong cơn sốt cá cược xổ số mà lô đề cđc lên đến 70 triệu Úc kim, tôi cũng bon chen sắm hàng đb ra 5 đng mua cho bng đđc mtt ttm vé số.

Mua cho vui đđ nuôi mtt chút hy vng “vinn vng”, chđ tôi biđt chđc là tôi không có “sđ” trúng số hay có may mnn trong các trò chđi may rđi. Tôi cũng đã có đđp đng chân đ hai thành phđ cđ bđc nđi tiđng Reno và Las Vegas bên Mđ hay Casino Crown đ Melbourne trđđc là đđ thăm thú cho biđt sau là thđ thđi vđn. Nhđng cái túi tiđn cđa tôi chđa bao giđ đđ tôi có thđ “mua vui đđđc mtt trđng canh” nào đ nhđng nđi đy cđ. Tôi cũng đành tđ an đđi: giày dép còn có số huđng chi là con ngđđi. Sđđ tôi là sđ chđng bao giđ trúng số hay “đđ bđc” cđ! Mà cho đđu có “đen tình” thì cũng chđa chđc đã “đđ bđc”.

Biđt là chđng bao giđ đđđc thđn tài gđc đđa, nhđng khi cđm tđm vé số trên tay, tôi cũng cho phép mình bđt chđđc cô bán sđa trong mtt chuyđn ngđ ngđn cđa thi sĩ Pháp Jean de la Fontaine đđ thđ hđn “phiêu diêu” vào cõi mđng mđ. Không quen nuôi chí đđn cho nên giđc mđ cđa tôi sao mà tđm thđđng quá. Tôi chđ mđ có đđđc mđt nông trđi nhđ (hobby farm) lođđi đđ giđđi trí chđ không phđđ đđ thđc sđ làm ăn : tôi sđ tha hđ trđng trđt và chđn nuôi cho thđa chí...tuđđi già! Tôi cũng mđ có thđt nhiđu tiđn đđ làm viđc thiđn. Hình đđ nhđc đđa hđng triđu đđa trđ da bđc xđđng đ Vđng Sđng (Horn of Africa) miđn Đđng Phi Châu lúc nào cũng ám đđ nhđ tôi. Sđm sđa mđt vđt gia đđng, tuy cđn thiđt nhđng hđđi đđt tiđn mđt chút hođc thđnh thođng cũng chén thù chén tđc vđđi bđn bè, tôi đđđi thđy nhđ mình đđng nhđm mđt làm ngđ trđđc “nđđi khđ cđa ngđđđ đđng lođđi đđ chđ chăm sóc cho bđ da riêng cđa mình”. Nói đđu cho xa, nhìn vđ quđ hđđng Viđt nam, tôi thđy mình vđn còn bao nhiđu ngđđđi thân mđđi ngày chđa chđc đã kiđm đđđc 1 Úc kim 25 xu, tđc đđn mđc nghèo cùng do Ngân Hàng Thđ Giđđi qui đđnh. Mđđ năm gia đđnh tôi vđn cđ gđng gđđi chút đđnh quà cáp vđ đđ gđđi là chđa chđy. Chúng tôi cũng đđng góp mđt chút rđđt tđđng trđng cho các tđ chđc xã hđđi và tđ thiđn đđ Úc này. Nhđng mđt chút đđy thì có khác nào bđ muđđi vào biđn! Thành ra, tôi vđn cđ mđ đđđc làm sao có thđt nhiđu tiđn đđ giđp đđ nhđng ngđđđi nghèo đđđ.

Tôi cđ đđđc thđm: giá nhđ tôi có nhiđu tiđn nhđ bà Gina Rinehart! Hôm 23 tháng 5 vđa qua, bà

Rinehart đã chính thức trở thành người phi nhân giàu nhất thế giới, với tổng tài sản có được tới vài tỉ khai thác quặng sắt lên đến gần 29 tỉ Úc kim. Đúng là người đàn bà Úc 58 tuổi này có số giàu! Chị người không rung đùi mà mũi giày đẹp ngời cũng kiếm được 600 Úc kim. Với nhu cầu và quặng sắt ngày càng gia tăng, có lẽ không bao lâu nữa, tài sản của bà Rinehart sẽ vượt qua con số 70 tỉ để mang danh hiệu “người giàu có nhất trên trái đất” về cho bà. Nhưng tôi tin chắc là người phi nhân giàu có nhất này sẽ chẳng bao giờ hài lòng với núi tài sản hiên có của mình đâu! Nếu đã hài lòng với những gì mình đang có thì làm gì có chuyện mẹ con bà phi lộ nhau ra tòa cho mẹ!

Con người ta ít có ai bằng lòng với những gì mình đang có. Càng có càng muốn có thêm. Nhưng mình triết ở đâu và thời điểm nào cũng như tôn giáo nào cũng khuyên dạy con người hãy bằng lòng với những gì mình đang có mà đừng mong tìm được bình an và hạnh phúc thực sự trong cuộc sống. Kính nghiêm cho tôi thấy cái tôi đang có, bình thường tôi không màng tới, nhưng khi đánh mất tôi mới thấy trân quý.

Trong chuyến đi Việt nam đầu tháng 9 năm ngoái, niềm vui lớn nhất của tôi không phải là được đi thăm những nơi, mà là tìm lại được giấy thông hành (passport) để quên trên một chuyến xe buýt. Sáng hôm đó, tôi và nhà tôi bắt chuyến xe buýt sớm nhất Phú Nhuận về chợ Bến Thành để đi đón ra bến xe Miền Đông đi Cần Thơ. Được những người dân dò rớt kịp về chuyến đi đến Việt nam, cho nên tôi rớt cả tiền trong ví cũng quên mất giấy tiền bạc và giấy tờ. Tiền thì chúng tôi không dám rút các trạm ATM hay vào ngân hàng; có chút tiền thì mua nước, lúc nào tôi cũng nhét trong túi quần Jeans và thoải nguyên một bàn tay trong đó. Riêng giấy thông hành thì tôi cho vào cái túi xách và ôm kè kè trong ngực. Nhưng sự xuất là chuyến thăm tình. Lúc lên xe buýt, một tay cho vào túi quần Jeans, một tay ôm cái xách tay, tôi đành treo cái túi xách vào thành ghế trước mặt. Chị hiệu có phải vì nôn nao quá không mà khi xuống xe tôi lại “gỡ” nguyên cái túi xách trên xe. Một phút sau, nhà tôi mới “tri hô” lên thì ôi thôi chiếc xe buýt đã chệch về bến rồi. Vào quầy vé để xin đi theo tôi với người tài xế của chiếc xe buýt để nhờ trông giữ cái túi xách thì các nhân viên lại nói quanh co để đi tránh giúp đỡ. Tôi đành gọi một anh tài xế xe ôm để đi theo chiếc xe. Anh này lại lên giọng ca bài con cá để làm tiền. Thôi thì cũng đành. Ngồi trên chiếc xe ôm, tôi nghĩ đến chuyến xa về ra cho một người bạn năm 1978. Giã từ nhà, anh bạn ghé thăm và hỏi thăm hỏi xin một ít tiền để thuê xe ôm tới Nha Trang chuyển vào Cam ranh hỏi tìm cho bằng được chiếc xe đồ Kontum xuống. Anh bạn tôi về mà tôi về chuyến xe đồ đó cũng không nhớ nữa. Trông đây gia đình đã biết bao nhiêu cây vàng để lo cho anh đi vượt biên, nhưng cái số của anh không bằng một công an bắt, thành ra có bao nhiêu tiền mặt cũng. Cuối cùng, để gọi là đánh mất chuyến của tôi, bà má anh đã gom góp được trên dưới 10 cây và chuyển Nha Trang để cho anh thoải với. Anh bạn tôi đúng là không có số vượt biên. Khi xe đến Nha Trang, anh vui vẻ xách hành lý xuống xe, còn cái túi xách trong đó có được 10 cây vàng mà, cũng như tôi, anh đã treo vào ghế của chiếc ghế trước mặt, anh bạn lại. Khi biết mình quên “bưu bối” thì đã quá muộn. Khi xe ôm chở anh đến bến xe Cam ranh, lên chiếc xe đồ để tìm cái túi xách, anh mới biết nó đã không cánh mà bay. Hỏi người tài xế và những người phi xe thì tất cả đều lắc đầu “không biết”. Thấy buồn mà mũi thì một cặp đôi có thể tìm thấy ở chợ trời, nhưng đào đâu ra vàng để mà chuộc lại vàng. Sau chuyến đó, anh bạn

tôi đành giã t&#p vũ khí và xin mãi mãi ch&#n Vi&#t nam làm quê h&#ng.

Nghĩ đ&#n chuy&#n c&#a anh b&#n, tôi th&#y tay chân b&#n r&#n và m&# hôi vã ra nh&# t&#m. Th&#t ra, du khách đ&#n Vi&#t nam m&#t gi&#y t&# tùy thân không ph&#i là chuy&#n ngàn năm m&#t thu&#. Nh&#ng nghĩ đ&#n nh&#ng th&# t&#c r&#c r&#i khi ph&#i đ&#n trình đi&#n n&# tòa t&#ng lãnh s&# Úc, tôi th&#y lo vì không bi&#t chuy&#n gì s&# x&#y đ&#n. May quá, khi đ&#n tr&#m cu&#i c&#a tuy&#n đ&#ng xe buýt, ch&# m&#t vài phút, tôi đã nh&#n đi&#n đ&#c chi&#c xe và tìm l&#i đ&#c cái túi xách v&#i gi&#y t&# còn nguyên v&#n trong đó. Th&#t là m&#t phen hú h&#n hú vía. Trong su&#t chuy&#n đi Vi&#t nam, đây là ngày vui nh&#t c&#a tôi và nhà tôi. B&#y gi&#, ng&#i nghĩ l&#i, tôi v&#n còn th&#y vui.

Ng&#m nghĩ v&# chuy&#n “m&#t và tìm l&#i đ&#c” này, tôi m&#i hi&#u đ&#c ni&#m vui c&#a ng&#i đàn bà đ&#c Chúa Giêsu k&# l&#i trong sách Tin M&#ng: ch&# m&#t có m&#t “đ&#ng quan” thôi , nh&#ng sau khi đã tìm l&#i đ&#c, ng&#i đàn bà vui m&#ng đ&#n đ&# làm ti&#c m&#i hàng xóm đ&#n đ&# chia s&# ni&#m vui c&#a mình!

Trong cu&#c s&#ng, tôi th&#y mình có không bi&#t bao nhiêu “đ&#ng quan” mà bình th&#ng tôi không màng t&#i l&#m. Nh&# l&#c ph&#ngữ t&#ng và s&#c kh&#e ch&#ng h&#n. Có m&#t l&#n g&#p v&#n đ&# mình m&#i th&#y s&#c kh&#e là vàng. Trong m&#t tháng v&#a qua, ngày nào th&#c d&#y, th&# máu, tôi cũng th&#y vui vì bi&#t mình đã có th&# tr&# v&# giai đ&#n ki&#m ch&# đ&#c b&#nh ti&#u đ&#ng mà không c&#n dùng thu&#c. Tr&#c kia, &# cái th&#i còn sung s&#c, tôi xem th&#ng s&#c kh&#e và coi nh&#ng l&#i khuyên v&# “đi&#u đ&#” đ&#c dành cho ai khác ch&# không ph&#i cho mình. Ngày hút hai gói thu&#c Malborough, nh&#u c&# nào cũng t&#i b&#n, ch&#ng c&#n ph&#i kiêng v&#i c&# gì c&#. Khi bao t&# b&#t đ&#u có v&#n đ&#, đ&#ng ru&#t b&# r&#i lo&#n, tìm m&#ch đ&#p lo&#n xà ng&#u, m&# trong máu cao đ&#n đ&# ph&#i dùng thu&#c, đ&#ng trong máu đã lên đ&#n m&#c báo đ&#ng...lúc b&#y gi&# tôi m&#i c&#m nh&#n đ&#c t&#i sao ng&#i ta b&#o s&#c kh&#e là vàng. Mình có c&# m&#t m&# vàng trong ng&#i mà ch&# khi đánh m&#t m&#i nh&#n ra giá tr&#c&#a nó. B&#y gi&# tôi có th&# vui v&# ăn u&#ng đ&#m b&#c theo ph&#ng pháp dinh d&#ng dành cho ng&#i b&# ti&#u đ&#ng mà không còn s&# b&# “sa ch&#c cảm đ&#” nh&# tr&#c đây. Không ph&#i vì b&#y gi&# v&# giác c&#a tôi tê li&#t mà vì tôi th&#c s&# ý th&#c và ch&#p nh&#n r&#ng không có gì quan tr&#ng h&#n s&#c kh&#e. S&#c kh&#e mà tôi còn l&#i trong nh&#ng ngày này, n&#u so sánh v&#i túi vàng s&#c kh&#e mà cha m&# tôi cho tôi thì ch&#c ch&#ng còn bao nhiêu. Còn l&#ng vàng nào thì tôi c&#c c&#m trân quý l&#ng đó. K&# nh&# là s&# tôi v&#n còn hên.

Có ng&#i vui vì tìm l&#i đ&#c s&#c kh&#e. Nh&#ng không ph&#i ai cũng đ&#c s&# may m&#n &#y. Không thi&#u ng&#i ph&#i su&#t đ&#i đ&#ng hành v&#i b&#nh t&#t. Li&#u chúng ta có th&# v&#a ch&#p nh&#n b&#nh t&#t mà v&#a hài lòng v&#i cu&#c s&#ng không?

Tôi nghĩ đ&#n g&#ng c&#a nam tài t&# n&#i ti&#ng m&#t th&#i là Michael J.Fox. Khó có th& quên đ&# c ng&#i tài t&# v&#i nhân dáng th&#p bé, nh&ng nhanh nh&#n và có duyên trong phim “Back to the future” (tr&# v&# t&#ng lai) và phim t&#p truy&#n hình “Families ties” (quan h&# gia đình). Nh&ng ng&#i i hâm m&# anh c&# t&#ng s&# nghi&#p di&#n xu&#t c&#a anh s&# lên nh&# đi&# u g&#p gió. Nào ng&# năm 1991, đ&# tu&#i 30, anh b&# ch&#n đoán m&#c b&#nh Parkinson (lo&#i b&#nh mãn tính v&# th&#n kinh h&# khi&#n cho c&# th&# run l&#y b&#y và y&#u đ&#n).

Trong c&#n tuy&#t v&#ng, chàng tài t&# n&#i ti&#ng ch&# còn bi&#t m&##n r&##u đ&# gi&#i s&#u. Vài năm sau, anh gi&#i thích r&#ng u&#ng r&##u là đ&# “n&#u không quên v&#n đ&# thì cũng quên chính mình hay ít nh&#t không ph&#i ý th&#c v&# đi&#u đang x&#y ra”. Song song v&#i vi&#c u&#ng thu&#c là đ&# ch&#a tr&# các tri&#u ch&#ng, anh u&#ng r&##u đ&# đánh l&#a c&#m xúc.

Th&# r&#i m&#t ngày n&#, khi Tracy, v&# anh, b&#t đ&#u t&# đ&#u th&#t v&#ng v&# anh, Michael J.Fox m&#i nh&#n th&#c đ&##c r&#ng mình đang đi l&#m đ&##ng và quy&#t tâm b&# r&##u. Tr&##c kia, anh hy v&#ng thu&#c men có th&# ch&#a tr&# căn b&#nh c&#a mình. Anh luôn s&#ng trong hy v&#ng. Nh&ng càng hy v&#ng anh l&#i càng c&#m th&#y b&#t an. Trái l&#i, k&# t&# lúc ch&#p nh&#n s&#ng v&#i b&#nh t&#t, anh c&#m th&#y thanh th&#n. Anh nh&#n th&#y c&#n ph&#i s&#ng l&#c quan và tích c&#c.

Cách đây 10 năm, Michael J.Fox đã th&#c thi tinh th&#n l&#c quan và tích c&#c đó b&#ng cách sáng l&#p m&#t Sáng H&#i nh&#m quyền ti&#n đ&# tr&# giúp cho cu&#c nghiên c&#u cách ch&#a tr&# b&#nh Parkinson.

Anh tâm s&# r&#ng kinh nghi&#m s&#ng v&#i m&#t căn b&#nh b&#t tr&#, m&#t khi đ&##c nhìn nh&#n và ch&#p nh&#n, đã mang l&#i cho anh m&#t cái nhìn thông thoáng h&#n v&# cu&#c s&#ng. Anh nói r&#ng nh&ng năm tháng làm vi&#c v&#i Sáng h&#i giúp nghiên c&#u v&# b&#nh Parkinson mang l&#i cho anh nhi&#u niềm vui h&#n lúc còn làm m&#t tài t&# đi&#n nh&#. M&#t trong nh&ng niềm vui l&#n nh&#t c&#a anh là có đ&##c m&#t mái &#m gia đình h&#nh phúc b&#nh c&#nh v&# và 4 ng&##i con. Tháng 8 t&#i đây, Michael J.Fox s&# cùng v&#i ng&##i con trai tr&#ng thành c&#a anh vi&#ng thăm Úc. Anh s&# chia s&# v&# cu&#c s&#ng, s&# nghi&#p và kinh nghi&#m s&#ng v&#i b&#nh Parkinson (x.The Sydney Morning Herald s&# ra cu&#i tu&#n 26-27/5/2012).

Tôi không có “s&#” trùng s&# hay th&#ng c&# b&#c. Nh&ng có r&#t nhi&#u th&# “s&#” mà tôi th&#a h&#ng do di truy&#n, t&# th&# lý đ&#n tinh th&#n. Có c&# g&#ng và v&#y vùng đ&#n đầu thì tôi cũng ch&#ng thay đ&#i đ&##c “ph&#n s&#” &#y. Có bôn ba cũng ch&#ng qua th&#i v&#n là nh&# th&#. Ch&#t nh&# l&#i câu nói t&#o nhi&#u c&#m h&#ng và an &#i c&#a ông Dale Carnegie trong cu&#n sách n&#i ti&#ng “Qu&#ng gánh lo đi mà vui s&#ng” (b&#n đ&#ch c&#a Nguy&#n Hi&#n Lê): “S&# m&#nh ch&# cho b&#n m&#t trái chanh c&#m, b&#n

Giày Dép Còn Có Số ...

Tác Giả: Chu Th&#p

Thứ Hai, 04 Tháng 6 Năm 2012 20:25

hãy tìm cách làm thành một ly nước giải khát”. Họ cũng nghe lời khuyên của nhà sư Trừng Công Sơn: “Đi cho ta thấy, đừng hãy bắt buộc đi nơi nào...Đi cho ta thấy, hãy sống tận hưởng mọi ai” và quyết tâm “mỗi ngày tôi chọn niềm vui, chọn những bông hoa và những nụ cười”.